

ARNOŠT VÍT

Sýkorka

62

Hejno sýkorek žilo v olšovi u rybníka. Jedna z nich večer sedávala na vršku, zpívala a ráda pozorovala západ sluníčka.

Půlka oblohy byla jako v plamenech a i rybník dole jako by se rozhořel. To se milé koňadře tuze líbilo a usmyslela si, že ten rybník zapálí. Beztak má mlynář pozítří narozeniny, tak ať tu je nějaká sláva.

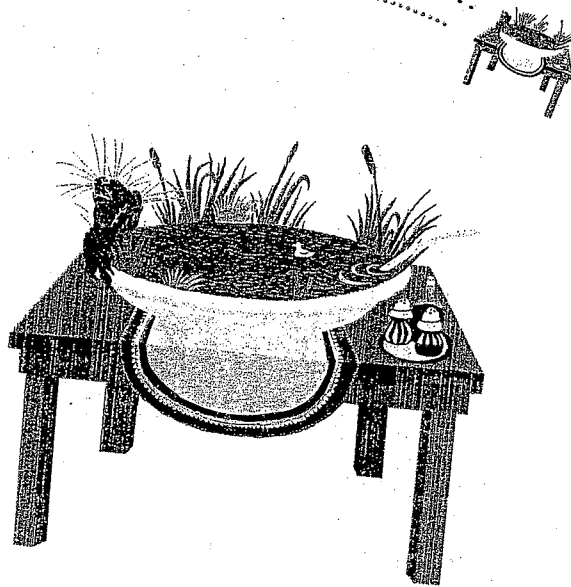
Svůj úmysl si ovšem nenechala pro sebe. Rozhlásila to komu, všichni se divili a těšili na tu parádu, kosové, špačci, vrány i hejlové, a ovšem nejvíc řečí okolo toho nadělali vrabci. K hořícímu rybníku se chystali i někteří strejci ze vsi a brali si s sebou lžíce. To víte, taková čerstvě uvařená rybí polévka, ta nebude k zahození!

V předvečer mlynářových narozenin se to všechno sletělo a seběhlo k rybníku. Bylo tam národa jako na pouti, jen turecký med a houpačky chyběly. Sýkorka s nalezenou zápalkou v zobáčku třikrát obletěla rybník kolem dokola, než se snesla k hladině. Škrtila zápalkou o kámen a pustila ji

do vody. Nic! Hladina si toho ani nevšimla, jen pár kol udělala. Sýkora zápalku vylovila, škrtila podruhé – a zase marně. Zkoušela to hodnou chvíli, než přihlížející obecnstvo – zejména ti strejci se lžícemi – začalo nespokojeně brumlat a odcházet. Nakonec to milá sýkorká vzdala a s ostudou odletěla.

Inu – nevšimla si, chuděra, že ta zápalka, kterou našla pod lavičkou u mlejna, byla už

Vypálená...

63